

РЕШЕНИЕ

№ 6850

гр. София, 01.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4450** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Образувано е по искова молба от К. С. Й. срещу Столичната дирекция на вътрешните работи. Претендира се обезщетение за вреди в размер на 300 лв., представляващо заплатено от лицето възнаграждение за адвокат в размер на 300 лв., заедно със законната лихва от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което се отменя наказателното постановление - 05 септември 2019 г. до окончателното изплащане на дължимото обезщетение, за осъществена правна защита във връзка с обжалването на наказателно постановление № 17-4332-019449 г. от 04.10.2017 г., с което на К. С. Й. е била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, като наказателното постановление е било отменен с влязло в сила съдебно решение от 24.17.2019 г. на Софийския районен съд, наказателно отделение, 136 състав, постановено по нахд № 5789/2018 г. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответникът – Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на иска.

Прокуратурата дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С наказателно постановление № 17-4332-019449 г. от 04.10.2017 г., на К. С. Й. е била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП.

Наказателното постановление е било отменено с влязло в сила на 05 септември 2019 съдебно решение от 24.07.2019 г. на Софийския районен съд, постановено по нахд № 5789/2018 г. От приложеното и прието в това производство като доказателство по спора нахд № 5789/2018 г., Софийски районен съд, 136 състав, се установява, че по същото е приложено пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат К. Г. да го представлява по анхд № 5789/2018 г. В кориците на съдебното производство, образувано и водено пред Софийския районен съд не се съдържа пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат Г., като същият му дължи определено възнаграждение, като включително е заплатил и разноските за възнаграждение за адвокат за процесуално представителство пред Софийския районен съд. Папката по образуваното пред Софийския районен съд съдебно производство (червена на цвят) съдържа общо 50 брой листове, като сред тях не се намира подобно пълномощно. В хода на съдебното производство пред Софийския районен съд от страна на ищеца в производството пред настоящата инстанция не е направено искане за присъждане на разноски. От представените по нахд № 5789/2018 г., Софийски районен съд, 136 състав доказателства не се установява наличието на договор за процесуално представителство или пълномощно на адвокат, в което да е уговорено възнаграждение, както и доказателства, от които да се установява заплащането на възнаграждение за адвокат в това съдебно производство. Към исковата молба, по която е образувано съдебното производство пред настоящата съдебна инстанция е представен договор за правна защита и съдействие № 789502 от 19.01.2018 г., сключен между К. С. Й. в качеството му на клиент и П. В. като адвокат, по силата на който клиентът упълномощава адвокат В. да го представлява и защитава в производството по обжалване на наказателно постановление № 17-4332-019449/04.10.2017 г., пред Софийския районен съд. Договореното възнаграждение съгласно т. 2 от договора е в размер на 300 лв., като съгласно договора същото е заплатено в брой при сключването на договора, който служи за разписка.

При съобразяване на установените по делото обстоятелства, исковата претенция се определя като допустима, но като неоснователна, като съдът съобразява мотивите, съдържащи се в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Върховния административен съд.

Предявеният иск е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, като претендираното обезщетение за вреди е в размер на 300 лв. (главница), представляващо заплатено от лицето възнаграждение за адвокат и лихви от датата на подаване на исковата молба, за осъществена правна защита на лицето във връзка с обжалването на наказателно постановление № 17-4332-019449 г. от 04.10.2017 г., на К. С. Й. е била наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП. Наказателното постановление е било отменено с влязло в сила на 05 септември 2019 съдебно решение от 24.07.2019 г. на Софийския районен съд, постановено по нахд № 5789/2018 г. От приложеното и прието в това производство като доказателство по спора нахд № 5789/2018 г., Софийски районен съд, 136 състав, се установява, че по същото е приложено пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат К. Г. да го представлява по анхд № 5789/2018 г. В кориците на съдебното производство, образувано и водено пред Софийския районен съд не се съдържа пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат Г., като същият му дължи определено

възнаграждение, като включително е заплатил и разноските за възнаграждение за адвокат за процесуално представителство пред Софийския районен съд. Папката по образуването пред Софийския районен съд съдебно производство (червена на цвят) съдържа общо 50 брой листове, като сред тях не се намира подобно пълномощно. В хода на съдебното производство пред Софийския районен съд от страна на ищеца в производството пред настоящата инстанция не е направено искане за присъждане на разноски. От представените по нахд № 5789/2018 г., Софийски районен съд, 136 състав доказателства не се установява наличието на договор за процесуално представителство или пълномощно на адвокат, в което да е уговорено възнаграждение, както и доказателства, от които да се установява заплащането на възнаграждение за адвокат в това съдебно производство.

Към исковата молба, по която е образувано съдебното производство пред настоящата съдебна инстанция е представен договор за правна защита и съдействие № 789502 от 19.01.2018 г., сключен между К. С. Й. в качеството му на клиент и П. В. като адвокат, по силата на който клиентът упълномощава адвокат В. да го представлява и защитава в производството по обжалване на наказателно постановление № 17-4332-019449/04.10.2017 г., пред Софийския районен съд. Договореното възнаграждение съгласно т. 2 от договора е в размер на 300 лв., като съгласно договора същото е заплатено в брой при сключването на договора, който служи за разписка. Приложимостта на чл. 203 от АПК предпоставя вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Доколкото правната регламентация на посочените искове, включително и на предявения в чл. 203 от АПК е непълна, то и разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК предпоставя приложимост на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Така регламентирана отговорността е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК предполага отмяната на административен акт по съответния ред. Във всички случаи също така освен наличието на вреди реализирането на отговорността на държавата предполага и изисква тези вреди да са причинени от отменения като незаконосъобразен административен акт.

Във всички случаи също така освен отмяната на съответния административен акт следва да е доказана вреда от отменения като незаконосъобразен административен акт и да е доказана причинна връзка между акта и настъпилия вредоносен резултат. Това е и първият въпрос, който подлежи на изследване в производството пред настоящата инстанция, както и разбира се въпроса относно обективното наличие изобщо на вреди. Отговорът на тези въпроси следва да бъде даден въз основа на установените фактически обстоятелства и приложимите правни разпоредби за съответните периоди от исковата претенция. Доказана е първата от предпоставки за реализиране на отговорността, а именно обстоятелството на отменен незаконосъобразен

административен акт. Не са доказани, обаче другите две предпоставки, а именно на настъпили вреди и обстоятелството на наличието на причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. Разпоредбата на чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Действително, разноските, направени от физическото лица за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на административния акт, който е отменен като незаконосъобразен са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и представляват имуществени щети по смисъла на чл. 4, връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съобразно мотивите, съдържащи се в тълкувателно решение № 1 от 15 март 2017 г. на Върховния административен съд едно от условията на чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска за реализиране на отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалван по административен и/или съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация - за индивидуалните административни актове пред Върховния административен съд и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но както бе отбелязано по-горе, гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без неговата помощ. В подкрепа на това становище е въведеното с чл. 284, ал. 2 от ГПК задължително приподписване на касационната жалба до Върховния касационен съд от адвокат. Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е административният акт да е отменен по административен и/или съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт (в случая наказателно постановление) и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В процесния случай, обаче от събраните по делото доказателства не са доказани обстоятелството по време на съдебното производство пред Софийския районен съд да са направени разноски за адвокат именно за осъществено процесуално представителство по нахд № 5789/2018 г., като не се установи

обстоятелството на представено пълномощно, в което страните да са договорили възнаграждение за адвокат.

Както се посочи и по-горе в мотивите на това съдебно решение, от приложеното и прието в това производство като доказателство по спора нахд № 5789/2018 г., Софийски районен съд, 136 състав, се установява, че по същото е приложено пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат К. Г. да го представлява по анхд № 5789/2018 г. В кориците на съдебното производство, образувано и водено пред Софийския районен съд не се съдържа пълномощно, с което К. С. Й. упълномощава адвокат Г., като същият му дължи определено възнаграждение, като включително е заплатил и разноските за възнаграждение за адвокат за процесуално представителство пред Софийския районен съд. Папката по образуваното пред Софийския районен съд съдебно производство (червена на цвят) съдържа общо 50 брой листове, като сред тях не се намира подобно пълномощно. В хода на съдебното производство пред Софийския районен съд от страна на ищеца в производството пред настоящата инстанция не е направено искане за присъждане на разноски. Към исковата молба, по която е образувано съдебното производство пред настоящата съдебна инстанция е представен договор за правна защита и съдействие № 789502 от 19.01.2018 г., сключен между К. С. Й. в качеството му на клиент и П. В. като адвокат, по силата на който клиентът упълномощава адвокат В. да го представлява и защитава в производството по обжалване на наказателно постановление № 17-4332-019449/04.10.2017 г., пред Софийския районен съд. Договореното възнаграждение съгласно т. 2 от договора е в размер на 300 лв. Този договор е представен за първи път в производството пред тази съдебна инстанция. Изводите си съдът съобразява обстоятелството, че за реализирането на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е необходимо по несъмнен начин доказването на настъпилата вреда. Подобно доказване в това съдебно производство не беше осъществено, доколкото от събраните по делото доказателства не се доказва заплащането на възнаграждение за адвокат именно по отношение на производството по съдебното обжалване на наказателното постановление.

Искане за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е направено от ответника по спора, което следва да бъде уважено при съобразяване на нормата на чл. 10, ал. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. С. Й. срещу Столичната дирекция на вътрешните работи иск за обезщетение за вреди в размер на 300 лв. (главница), заедно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на претендираното обезщетение, представляващо твърдяно за заплатено от лицето възнаграждение за адвокат в размер на 300 лв., за осъществена правна защита на лицето във връзка с обжалването на наказателно постановление № 17-4332-019449/04.10.2017 г.

ОСЪЖДА К. С. Й. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи

направените по делото разноси в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: